

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1613 van 11 september 2007
in de zaak X / IIde kamer

In zake: 1. X,
2. X,
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Oekraïense nationaliteit, op 2 juli 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 29 maart 2007 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken, waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en van de twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 april 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MALLIEN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

X en zijn echtgenote X verklaren dat zij op 15 maart 2001 in België zijn aangekomen en dat zij op diezelfde dag de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd.

Op 19 maart 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf die door het Commissariaat-generaal werd bevestigd op 20 april 2001.

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal hebben verzoekers een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 101.939 van 18 december 2001 heeft de Raad van State het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 6 februari 2002 hebben verzoekers een tweede asielaanvraag ingediend .

Op 18 februari 2002 heeft de gemachtigde van de minister beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 5 december 2003 hebben verzoekers een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9 lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) ingediend. Deze aanvraag werd op 29 maart 2007 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkenen geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid, een ruime kennissen- en vriendenkring hebben en dat de heer X werkwilgig is en twee werkbeloftes voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.

De duur van de asielprocedures (namelijk iets meer dan 1 maand voor de eerste asielaanvraag en 12 dagen voor de tweede aanvraag) was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen vroegen op 15/03/2001 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 20/04/2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 24/04/2001. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven van 24/04/2001 tot 06/02/2002 illegaal in België. Op 06/02/2002 vroegen betrokken opnieuw asiel aan. Deze tweede aanvraag werd op 18/02/2002 afgesloten met de beslissing ‘weigering in behandeling nemen ’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun betekend op dezelfde dag. Weer verkozen betrokkenen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus verblijven zij sindsdien illegaal in België. Uit deze langdurige perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Het feit dat hun vier oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds maart 2002 vindt de verplichte scholing van hun oudste dochter trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat de verplichte scholing van de andere kinderen betreft dient er opgemerkt te worden dat deze steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden

dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat een mogelijk terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou betekenen op art 3, 28, en in het verlengende daarvan, art. 29 van het Verdrag van de Rechten van het Kind kan niet weerhouden worden. Het hof van Cassatie heeft immers gesteld dat artikel 3 geen directe werking heeft. Tevens dient gesteld te worden dat volgens rechtspraak van de Raad van State deze verdragsbepaling – Art 3.1 van het Verdrag van de rechten van het kind – geen vrijbrief vormt om niet aan de voorwaarden van de verblijfswetgeving te voldoen (arrest R.v.St. vr. 152.209 – 05 december 2005). Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art 28 (recht op onderwijs) en, in het verlengde daarvan, van art. 29 kan niet weerhouden worden daar zij wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat het recht op onderwijs hun niet werd ontkend. Echter verandert dit niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo de nodige financiële steun te bekomen. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan het IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren, dient opgemerkt te worden dat deze formule van toepassing is voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van het IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen, kan niet aanaard worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokken geen familie of vrienden meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij tijdelijk zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet. Betrokkenen verklaren immers zelf dat zij nog enige familie in Oekraïne hebben wonen en zij laten na om bewijzen voor te leggen dat zij bij een terugkeer niet bij deze familie terecht kunnen. Hierdoor kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Tot slot beroepen betrokkenen zich op de vrees voor een terugkeer naar hun land van herkomst of van verblijf. De Europese richtlijn 2004/83/EG van 29/04/2004 inzake de minimumnormen voor de voorwaarden die vervuld moeten worden door onderdanen van derde landen of door staatlozen om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of door personen die om andere redenen internationale bescherming behoeven en inzake de inhoud van deze statuten, werd in het Belgisch nationaal recht opgenomen en is van toepassing sinds 10/10/2006. Bijgevolg hoort het onderzoek van de in huidig verzoek ingeroepen elementen te gebeuren binnen een specifiek georganiseerde procedure. Deze procedure (voorzien door de artikels 50 en 51 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door artikel 77 §1 en 2 –als overgangsmaatregel- van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Wet van 15/12/1980) valt niet onder de bevoegdheid van de Dienst "Humanitaire Regularisaties" bij de Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 16 april 2007 werd ten aanzien van beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Over de ontvankelijkheid:

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift op, daar de artikelen 39/69 en 39/78 van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid voorschrijven dat het verzoekschrift 'de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 horen ter terechtzitting' moet vermelden en dit in casu niet vermeld is.

Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen dienen ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze verloopt en dat zowel de Raad als de bij het geding zijnde betrokken partijen over de nodige informatie beschikken. Dit maakt dat, binnen het vreemdelingencontentieux, sommige van deze vermeldingen enigszins soepel kunnen worden geïnterpreteerd in die zin dat de minste miskennis of verzuim niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden: het betreffen relatieve in plaats van absolute nietigheden.

De ratio legis van de vermelding van de taal voor het horen ter terechtzitting kan alleen maar worden opgevat als de wil van de wetgever om de Raad te informeren over de al dan niet vereiste aanwezigheid van een tolk ter terechtzitting. Bij het niet vermelden van de taal, heeft dit enkel tot gevolg dat het verhoor zal plaatsvinden in de taal van de rechtspleging. Het verzoekschrift is ontvankelijk.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in zoverre het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 april 2007, verzoekers niet getuigen over het rechtens vereiste belang.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste asielaanvraag van verzoekers definitief werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 20 april 2001 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Commissaris-generaal werd bij arrest nr. 101.939 van de Raad van State van 18 december 2001 verworpen. De tweede asielaanvraag van verzoekers werd definitief afgesloten met de beslissing van 18 februari 2002 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van inoverwegingname. Hieruit volgt dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen, de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van het huidige artikel 75 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet als vluchteling werden erkend, zich illegaal op het grondgebied bevinden, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Dit bevel zou een identieke motivering bevatten met nog steeds hetzelfde ongunstige gevolg voor de verzoekers. Een aanvraag tot machtiging tot verblijf verhindert niet dat hen opnieuw een bevel om grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing kan de verzoekers geen nut opleveren, zodat zij geen belang hebben bij de vernietiging van deze beslissingen. Het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

2.2. Over de gegrondheid van de zaak:

2.2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van (oud) artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 28, 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind van 20 november 1989.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte

de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekers de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kennen, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. In wezen voeren verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit standpunt zal worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.3. In een eerste onderdeel voeren verzoekers aan dat (oud) artikel 9 lid 3 van de vreemdelingenwet werd geschonden, daar de bestreden beslissing zonder verder onderzoek beslist dat de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken. Ten eerste stellen verzoekers dat de motivering dat - elementen uit een langdurige periode van illegaal verblijf geen rechten kunnen geven met het oog op regularisatie - een stereotiepe motivering is. Deze motivering is volgens verzoekers strijdig met de verschillende machtigingen tot verblijf die aan vreemdelingen in illegaal verblijf worden toegekend met uitoefening van de discretionaire appreciatiebevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken en is tegenstrijdig met de motivering dat de elementen met betrekking tot integratie het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform (oud) artikel 9 lid 2 van de vreemdelingenwet. Ten tweede stellen de verzoekers dat de Raad van State geoordeeld heeft dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag en dus hadden moeten worden onderzocht.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft : of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de

Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielprocedure van verzoekers op 20 april 2001 werd afgesloten door een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.4. In een tweede onderdeel roepen verzoekers in dat hun kinderen hier al een tijdje naar school gaan, dat hun oudste dochter in het buitengewoon onderwijs school loopt en dat met dit feit geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verzoekers zijn van oordeel dat hun dochter wel degelijk gespecialiseerd onderwijs nodig heeft, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert. De bestreden beslissing toont niet aan dat hun oudste dochter de mogelijkheid heeft om haar schoolgaan verder te zetten in buitengewoon onderwijs in Oekraïne. Het feit dat zij het schoolgaan in illegaal verblijf hebben laten plaatsvinden is volgens verzoekers geen motivering die toelaat vast te stellen dat het schoolgaan van de kinderen geen uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekers zijn van oordeel dat hen niet kan worden verweten in België te zijn gebleven. Verzoekers roepen ook de schending in van de artikelen 3, 28 en 29 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van het Kind, omdat in het licht van het hoogste belang van het kind, het een disproportionele eis is van de overheid om de eisers te vragen terug te keren naar hun land van herkomst om deze aanvraag in te dienen, gelet op de schade die het zal teweegbrengen op de opvoeding van hun kinderen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf vier attesten van schoolbezoek hebben neergelegd. Uit deze attesten blijkt dat X, X, X en X de leergangen volgen in de Nederlandse taal in de gesubsidieerde vrije basisschool, Sint Salvatorstraat 14 te 9000 Gent. In de motivering van hun aanvraag stellen verzoekers aangaande hun schoolgaande kinderen wat volgt:

“Wij wensen ons ook te beroepen op een aantal bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK): artikel 3 in samenhang met de artikelen 28 en 29. Door onze kinderen samen met ons terug te sturen naar Oekraïne wordt artikel 3 IVRK geschonden. Artikel 3 IVRK legt België immers de ondubbelzinnige verplichting op om het belang van het kind als eerste overweging in aanmerking te nemen. De regel dat de belangen van het kind op de eerste plaats dienen te komen, heeft een dubbel aspect: als doelstelling waartoe de staat verplicht is, maar ook als negatieve verplichting, nl. niet op te treden in strijd met de belangen van het kind (...). Door artikel 28 IVRK wordt het recht van onze kinderen op onderwijs als fundamenteel mensenrecht gewaarborgd. Artikel 29 IVRK gaat nader in op de doelstellingen en waarden die met dit recht beoogd worden. Zo bepaalt het eerste lid van artikel 29: de staten die partij zijn, komen overeen dat het onderwijs aan het kind dient gericht te zijn op: a) de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind; (...). Het is duidelijk dat, bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne, deze rechten in hoofde van onze kinderen zullen geschonden worden. Onze kinderen gaan hier nu al een tijd naar school. Zij hebben zich ondertussen volledig aangepast. Ze kunnen zelf niet schrijven noch lezen in het Oekraïens. Een terugkeer naar Oekraïne zou betekenen dat zij een enorme achterstand oplopen. Wanneer wij deze aanvraag niet in België kunnen indienen, wordt door de Belgische overheid een maatregel genomen in strijd met het actueel belang van onze kinderen.”

Op geen enkel moment hebben verzoekers gewag gemaakt van het feit dat hun oudste dochter gespecialiseerd onderwijs en een gespecialiseerde infrastructuur behoeft. Dit blijkt evenmin uit de door verzoekers bij hun aanvraag neergelegde attesten. Pas op het ogenblik van het indienen van een verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben verzoekers een attest neergelegd van de directeur van de school van de oudste dochter waaruit blijkt dat zij sinds 29 september 2005 school loopt in een school voor buitengewoon lager onderwijs. Gezien de minister dit document niet ter zijner beschikking had bij zijn beoordeling, kan hem ook niet verweten worden dat hij met dit gegeven geen rekening heeft gehouden. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Voor zover verzoekers van oordeel zijn dat hen niet kan worden verweten in België te zijn gebleven, kan de Raad niet anders vaststellen dat verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Verzoekers wisten dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en dat de kans bestond dat hun aanvraag tot machtiging tot verblijf werd afgewezen. Uit wat voorafgaat blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk verblijf. Terecht stelt de bestreden beslissing dat de schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verzoekers verhindert naar het buitenland terug te keren. Een schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Verdrag van de rechten van het Kind wordt geenszins aangetoond.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.2.5. In een derde onderdeel halen verzoekers aan dat ze om financiële redenen niet kunnen terugkeren om hun aanvraag in te dienen. De steun die ze van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) zouden kunnen krijgen moeten ze terugbetalen indien ze binnen de 5 jaar terugkeren. De bestreden beslissing staat helemaal niet stil bij de hypothese waarin ze zouden terugkeren naar België met de verkregen verblijfsvergunning. Het zal in dat geval onmogelijk zijn om terug te keren naar België aangezien zij geen inkomsten hebben en bovendien dan nog een schuld moeten terugbetalen aan het IOM. Dit is dan ook een argument om de aanvraag in België in te dienen. In Oekraïne hebben ze wel nog wat familie wonen, maar het betreft verre familie die geen gezin met 5 kinderen kunnen opvangen.

Verzoekers hebben in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf gesteld wat volgt:

“ Financiële kost

Bij ons vertrek uit Oekraïne hebben wij ons huis verkocht. Wanneer wij nu moeten terugkeren om onze aanvraag bij de Belgische ambassade in ons land van herkomst te doen, hebben wij geen huis om in te wonen. Wij hebben ook niet de middelen om er een te kopen, resp. te huren. Dit impliceert dat wij in afwachting van een beslissing, in Oekraïne op hotel zouden moeten gaan. Dit is voor ons uiteraard onbetaalbaar.

Het is voor ons ook niet financieel haalbaar om eerst naar Oekraïne terug te keren en daarna terug naar België te komen.

De kosteloze repatriëringformule van het IOM biedt overigens geen oplossing aangezien die reiskosten integraal moeten worden terugbetaald wanneer wij binnen een periode van vijf jaar naar België terugkeren.”

De bestreden beslissing antwoordt het volgende:

“Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via regulier weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo de nodige financiële steun te bekomen. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan het IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren, dient opgemerkt te worden dat deze formule van toepassing is voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van het IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen, kan niet aanvaard worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie of vrienden meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij tijdelijk zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet. Betrokkenen verklaren immers zelf dat zij nog enige familie in Oekraïne hebben wonen en zij laten na om bewijzen voor te leggen dat zij bij terugkeer niet bij deze familie terecht kunnen. Hierdoor kan dit element niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de minister uitvoerig is ingegaan op de door verzoekers aangehaalde financiële problematiek en geantwoord heeft op alle argumenten aangehaald door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Met de bijkomende argumenten opgeworpen door verzoekers in hun verzoekschrift kon de minister geen rekening houden. Verzoekers tonen niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Uit de weergegeven motieven blijkt voldoende dat de minister van Binnenlandse Zaken afdoende juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven om de bestreden beslissing daarop te steunen. Een manifeste appreciatiefout of een schending van artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet worden evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

J. CAMU.